

— Дъще, — рекла майката, — тази гега ти носи щастие. Да я препрѣчимъ надъ кѣщнитѣ врати, че който ни въ дома влѣзе, злото навѣнъ да остава.

Така направили. Влизали много момци въ дома на девойката, но тя всѣкога познавала, че дошлиятъ не иде, за да остане . . . Най-после дошълъ единъ окжсанъ овчаръ. Трепнало сърдцето на момата. И станало чудо: овчарската гега паднала отъ гредитѣ, строшила се и изсипало се скритото въ нея овчарско злато . . .

Стояли слисани момъкъ и мома.

Момата шепномъ продумала:

— Азъ още съ първо влизане познахъ, че ще найда щастие то си въ тебе.

А овчарътъ отговорилъ:

— Щомъ прескочихъ тоя прагъ, усѣтихъ, че Богъ ще ми повърне пакъ богатството: тая гега е моя, изгубихъ я въ Пашмаклийското езеро.

Така овчаръ и мома се сприказвали. И девойката открила въ него своето щастие, а овчарътъ намѣрилъ въ нея своето богатство.

Антонъ Страшимировъ

АНТОНЪ СТРАШИМИРОВЪ

Антонъ Страшимировъ е роденъ презъ 1872 година въ Варна. Следъ свършване гимназия, следвалъ по литература въ Швейцария. Като се върналъ отъ странство, станалъ учител, редактиралъ списания, билъ народенъ представителъ. Той е голѣмъ нашъ писателъ и общественикъ. Написалъ е много разкази, повести, романи, драми и комедии. Въ тѣхъ той рисува нашия селски и градски животъ.

Той дава много хубави описания на българската природа въ книгата си „Подъ южното небе“, отгдето вземаме и разказа, който печатимъ.

Антонъ Страшимировъ почина на 7 декемврий т. г. въ Виена, оплакванъ отъ цѣлия български народъ.